

Miklya Zsolt

Georgikon

1

A keletkezés nem lehet rutin,
de gyakorlás nélkül semmire sem megy.
Higgye el fiam, magáról jelenleg
jó vélemény alakult ki, amin

nem érdemes most változtatni. Erre
mondja azt a latin, *Carpe diem!*
Tud latinul? Na mindegy. Nincs ilyen
nyelv több. Mindenre kiterjed figyelme.

Carpe diem, tépd le a nap virágát,
illatát érezd, színeit szeresd.
Sőt keresd meg a pillanat irányát,

s amerre hív, ne tankönyvbe temesd.
De – *Cogito, ergo sum* – napra készen
vár a tudás, ragadd meg hát merészen.

MIKLYA ZSOLT (1960) Kiskunfélegyházán élő pedagógus, költő, a Parakletos Kiadó szerkesztője.
Legutóbbi verseskötete felnőtteknek: *Cérnatánc* (2008); gyerekeknek: *ABC-lakópark* (2011).

2

Vár a tudás, ragadd meg oly merészen,
amilyen rátermetten csak tudod,
minden sejtkezonád, neuronod
legyen talpon a szinaptikus résen.

Az ingerületátadás gazdag
tárházából az részesül, akit rég
átsegített a küszöbön az ittlét.
Nincs semmi baj, csak ne hagyd el magad.

Sétálj végig a város útjain,
mint aki él, gyakorol tettere készen,
nem fog ki rajta holt nyelv, tót, latin,

minden lépése friss, fejlődik szépen,
amit szívébe rejt, úgy tárja ki,
mint ablakot a városfal tövében.

3

Mint ablakot a városfal tövében,
a parókia fölött, ápolod,
havonta egyszer megsuvickolod
újságpapírral, ragyogni fog, kérem,

a kollégium-ablakok sora
városunk díszé, paneloptikája,
ki öntudatos, magától csinálja
a rendet, hiszen ez az otthona.

Otthonba zárva, kimenőre várva
unatkozol. A világ dolgain
merengesz, meg a városi mozin,

mit játszanak ma délután, vasárnap.
Vagy vágjak neki a széles határnak,
túl árkon-bokron, kollektív bulin?

4

Túl árkon-bokron, kollektív bulin,
az ősök egykor messzi útra tértek.
Az Alföldön van szabad föld, temérdek,
tágas föld az, van vize is, amin

lecsordogál a gálya a hegyekből,
az úsztatott fa biztos partot ér,
terem ott búza, szőlő, lesz kenyér,
robot helyett adó, de az sem egyből,

lesz munka rengeteg, nyomában áldás,
öt nemzedék, s sehol egy internálás,
az idegen gyökér is kincset ér,

míg becsüli új földjét és hazáját.
Barázdált arc, kérges talp és tenyér,
a nagy család messzire elkísér.

5

Egy nagycsalád messzire elkísér,
kutassa ágbogát, fedezze fel,
hogyan honnan jött, tanújelekre lel,
ki jó szemmel keres, nézzen csak szét,

meszelt falú tanyák közt tán még élnek
tanúk, történetek, mesék, dalok,
jobb lesz, ha inkább köztük andalog,
nyár végére egy dolgozatot kérek.

Nem volt parancs, az eminens diák
számára mégis egyértelmű kényszer,
nem szükséges megismételni kétszer

az útnak indító szentenciát.
A Szeljak-tanya izgalmas világ,
biciklivel huszonöt kilométer.

6

Biciklivel huszonöt kilométer,
Kondorosig egy mellékút vezet,
elég gödrös, módjával kövezett,
de rossz bringával sem nagy próbatétel.

Másfele vonna, vinne ösztönöd.
Kit érdekel egy kimustrált paraszt.
A kocsiderék íziket szalaszt,
nem fognak elé lovat, csak ködöt.

A lovat beadták már rég, a téesz
kiutalja a gabonát nekik.
Van malac, birka, baromfi, amit

gondozni kell, hát nem maradnak tétlen.
Sárral tapasztja körbe falait,
hamuval festi újra minden évben.

7

Hamuval festi újra minden évben
a tanya talpát Szeljak nagyanyám,
a meszelt falat ne verje a sár,
a baromfi ha megül a tövében,

bepiszkolja a fehéret hamar.
Ízikhamuja puha, mint a párna,
bár festéket használnak mostanába',
a vegyesbolt mindenbe bekavar.

A kukoricaföldből maradt annyi,
legyen hízójuk, több is, jó kövér,
a kemencében sül még a kenyér,

jobb, mint a bolti, nem kell úgy rohanni,
csak tedd a dolgod, elég lesz pihenni,
jutalmad így is, úgy is utolér.

Jutalmad így is, úgy is utolér,
ha megtetted, ha nem, rúgod az ágyad.
Meginterjúvolod a nagyapádat,
ki időütötte elüldögél.

De újra gazda lesz, amíg beszél,
szeme csillog, míg teszi fel a hámot,
kisafára akasztja az istrángot,
feszül a kocsit vontató kötél,

a hámidég. Viszi át az erőt.
Míg parancsol két reszkető kezének,
látod a szemében megfeszülőt.

Szülő szerszámozza fel a szülőt.
Miért vagy ideges, mikor beszélek?
Anya. Ilyen egy gondolatkísérlet?

Anya, ilyen egy gondolatkísérlet.
Felnőttek között nem volt sok szavam.
Ők beszélgettek, én meg boldogan
elüldögéltem, és hallgattam őket.

Hogy becsúszott néha egy ismeretlen,
mert keverték a magyarral a tótot,
észre se vettem, nem jelentett gondot.
Csendben maradtam, amíg ott lehettem.

A magnóba is nagyapa beszélt,
hangját kazetta őrizte sokáig,
s bár nem őrizte meg az életét,

megsejtettem, hogy mitől vagyok más itt.
Nem állítom, hogy meghasadt a kárpit.
Csak matematikámat tépte szét.

Csak matematikámat tépte szét,
 kördiagramok hamis optikáját.
 A vashatos is megleli hazáját
 a földben, pedig nem tudja nevét.

Egy tréfás kedvű téesztagtól egyszer
 megkérdezték, hány éves, mennyit élt.
 Zsebében kotorászott, míg beszélt,
 fej vagy írás, húszfilléressel tesztelt.

A fejmezőben három szép kalász,
 szalaggal összekötve, az a lényeg.
 Írásmezőben kancsal fejevadász.

Háromszor húsz év sikeres merénylet.
 A többi nyugdíj. Zsebben kaparász,
 húszfillérekkel fizet ki az élet.

Húszfillérekkel fizet ki az élet.
 A háztájidon maradhatsz kulák.
 Jól megbecsülöd a kukoricát.
 Míg morzsolod, pereg a szem. Az évek.

A lányod elment, olvasni tanít,
 meg írni, számolni, szépen beszélni.
 Tanyán ő már nem tudott volna élni.
 Miért kell mindig verni valakit?

Fiad meghalt. Nem bírta. Mennyiért
 cserélhetsz házat, kabátot és lelket,
 ha tudod, úgyis ráadásul ver meg,

ki odaadta érted mindenét?
 Húszfillér, vashatos, atlétatermet,
 talált tárgyak, igazán semmisség.

Talált tárgyak, igazán semmiség,
hámszerszám gerenda alá akasztva,
repedezett szíjak, rozsdálló zabla,
a mázsa fölött otffeledve rég.

Favilla, köpülő, szita és rosta,
szegecselt abroncs, fémhálósövet,
fényesre kopott köszörűkövek
közt kapavas néz lógó madzagokra.

A góré rácsain átfér a kéz,
a csövek mellett egyre több a csutka,
a góré alatt ekevas, nehéz,

boronafog, vályog közé taposva,
kerékagy, szánkótalp, szekérsaroglya,
pihenni vágyik mind. Csendes vidék.

Pihenni vágyik mind, csendes vidék,
estefelé a tyúkok is elülnek,
tollaik közé telepszik az ünnep,
a föld magához veszi készletét.

Hiába rúgja talpával a fát,
nem tarlón jár, nem asztagok közt lépked,
nem lövészárók mélyében hajt térdet,
nem gyászolja már öngyilkos fiát,

de nagy indulat feszül a szívének,
György gazda megint új utakra kész.
Sohasem volt még ennyire merész.

Az ősök egykor messzi útra tértek.
Van náluk hely, mozdul a láb, a kéz.
Nem csodálkozik, aki erre téved.

14

Nem csodálkozik, aki erre téved,
ismerős táj, földhöz tapadt tanyák
közt dülőút vezet, a réten át
a nyári égbolt felhőtornyát nézed.

Két keréken tekersz nyugodtan és
felállsz, amikor gyors tempóra váltasz,
még utolérheted a nagyapádat,
nincs ebben semmi rossz, sem tévedés.

Kazetták, dosszié adatain
áthallatszik, tótul, a Carpe diem,
ízikhamuval festett napjaim

kollektív rendet utánoznak híven.
Rejtőszín alatt csattog, ver a szívem.
A keletkezés nem lehet rutin.

15

A keletkezés nem lehet rutin.
Vár a tudás, ragadd meg oly merészen,
mint ablakot a városfal tövében.
Túl árkon-bokron, kollektív bulin,

a nagy család messzire elkísér.
Biciklivel huszonöt kilométer –
hamuval festi újra minden évben –,
jutalmad így is, úgy is utolér.

Anya, ilyen egy gondolatkísérlet.
Csak matematikámat tépi szét.
Húszfillérekkel fizet ki az élet.

Talált tárgyak. Igazán semmiség.
Pihenni vágyik mind. Csendes vidék.
Nem csodálkozik, aki erre téved.